

[Valdemar Thomsen.]

løbet af Forhandlingerne i Fjor og hvad Resultatet til syvende og sidst blev.

Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, kan man vel vanskeligt frigøre sig for den Tanke, at Bondepartiets Forespørgsel vedrørende Saasæd, der blev afleveret til Formanden i Torsdags, er en medvirkende Aarsag til, at Forslaget er fremsat, og det fortjener Ministeren for saa vidt Anerkendelse for. Det er nemlig rigtigt, som det er anført i Bemærkningerne til Forslaget, at mange Landbrugere i de tørkeramte Egne i 1940 har haft en saa ringe Høst, at det er dem umuligt selv at skaffe sig den nødvendige Saasæd, og at de savner de fornødne Midler til at skaffe sig den. Nu er det selvfølgelig meget godt — som det allerede er fremhævet af de ærede Medlemmer Hr. Jørgen Gram og Hr. Rasmussen (Gylling) —, som det staar i de fem Punkter under § 1, at man der bestemmer, at de paagældende kan laane Penge til at købe for, men Spørgsmaalet bliver som allerede fremhævet, hvor de kan købe den Saasæd, og hvilke Betingelser der stilles for Udlevering af dette Saakorn. For dem, som ingen Foderkorn har, eller hvor Kvaliteten er for ringe, saaledes at de af den Grund vil være afskaaret fra at levere noget andet i Stedet, for dem rejser der sig her et Spørgsmaal, som forhaabentlig, naar Ministeren om et Øjeblik faar Ordet, bliver klaret. Kan saadanne vanskeligt stillede Landmænd regne med at faa Dispensation fra de gældende Bestemmelser, eller maa man — for det er naturligvis ogsaa en Mulighed, der foreligger — uden videre gaa ud fra, at Bestemmelsen i Forslagets § 2, om at de paagældende Andragender skal videresendes til Statens Kornkontor, betyder, at den her omhandlede Saasæd sælges uden Klausuler af nogen Art? Det vil jeg — og jeg kan forstaa, det samme gælder andre af Ordførerne — gerne have Svar paa, og det haaber jeg ogsaa at vi nu faar. Hvis det nemlig ikke bliver uden Klausul, saa nytter det ikke meget, at man bevilger Laan til at købe for.

Hvad Saasædsproblemet i øvrigt angaar — jeg haaber at have den højtærede Formands Tilladelse til, at vi her under denne Forhandling kan drøfte Tingene paa en saadan Maade, at den Forespørgsel, vi har stillet, eventuelt kan trækkes tilbage, og det vilde jo være saa meget mere rimeligt nu, efter at Landbrugsministeren med nærværende Lovforslag har tilkendegivet Regeringens Standpunkt over for det i Forespørgselen, der ligger os særligt paa Sinde, —, hvad Spørgsmaalet i det hele taget an-

gaar, bør der efter min Mening gøres noget ogsaa for, at den almindelige Efterspørgsel efter Saasæd af god Kvalitet kan tilfredsstilles. Helt urimeligt er det, forekommer det mig, at Korn, der praktisk talt kun egner sig til Svinefoder, skal benyttes som Saasæd, medens prima Saasæd — fordi Omsætningen er i saa høj Grad vanskeliggjort — vil blive anvendt til Svinefoder. Naar man ved, hvilken Betydning Anvendelsen af gode Stammer og vægtigt Korn har for Høstudbyttet, føler man sig ærlig talt noget forstemt over de forhaanden-værende Udsigter til at naa et godt Resultat.

Saa vidt jeg kan bedømme Situationen, vil den eneste forsvarlige Maade at løse Problemet paa være den, at der gives fri Handel med Sædekorn, for saa vidt naturligvis som de paagældende, der vil sælge, har opfyldt deres Leveringspligt. Hvilken Interesse har Statsmagten — det er et Spørgsmaal, jeg gerne vil bede den højtærede Landbrugsminister besvare — i at afskære Landmanden fra at levere f. Eks. Naboer første Klasses Sædekorn og i — saadan gaar det for Øjeblikket — at animere dem til at fodre saadan Saasæd af god Kvalitet op paa deres Svin? Nationaløkonomisk er sligt ensbetydende med et stort Tab, og jeg vil derfor opfordre Ministeren til herfra nærmere at motivere, hvad Grunden er til, at der ikke er fri Handel med Sædekorn, efter at Afleveringspligten er opfyldt.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bording): Jeg takker de ærede Ordførere, der har anbefalet Forslaget, for denne Anbefaling og skal gøre nogle faa Bemærkninger til de fremsatte Udtalelser.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen stillede det direkte Spørgsmaal til mig, hvordan jeg havde fundet ud af i Sommer at fravige den Regel, der var indsat i Saasædsloven i Fjor, hvorefter de paagældende skulde efterlevere Korn af Høsten 1940 i det Omfang, som de har faaet Korn i Foraaret 1940. Naar jeg i Fjor var imod, at de skulde kunne indfri Laanet mod Tilbagebetaling af Beløbet, men krævede, at de skulde forpligte sig til at aflevere et tilsvarende Kvantum Brødkorn i Sommeren 1940, saa var det, fordi jeg følte mig overbevist om, at dersom man ikke forlangte dette af de paagældende, vilde Krævene om at faa Laan til Anskaffelse af Saasæd naa en ganske urimelig Højde. Det var det, der var Aarsagen, og det var i fuld Overensstemmelse med Synspunkterne hos de Folk fra Landbruget, der var kommet til